

ĐÃ QUÊN SAO?

Một mặt trận hai kẻ thù
Giặc cộng bán nước, giặc tàu xâm lăng

Tết qua đã hơn nửa tháng rồi mà những người Úc gốc Việt đi Việt Nam ăn tết vẫn chưa trở về. Chợ búa lưa thưa ế ẩm buồn hiu như chợ chiều 30. Tiếng rao hàng dè nhẹ có kèm theo câu pha trò của mấy anh bạn hàng bán trái cây thường khi vẫn vang inh ỏi gọi mời bây giờ im thin thít khiến người ta có cảm tưởng đây là một khu shop hết thời sắp closing down dẹp tiệm.

Đứng chờ mua bánh mì, tôi nghe hai bà Việt Nam nói chuyện với nhau rôm rả. Bà này hỏi bà nọ:

– Lâu quá không thấy bà đi chợ, bộ đi Việt Nam hả?

Bà nọ cười toe toét trả lời:

– Ờ, tui về VN trước tết cả tháng lận. Đáng lẽ chưa trở qua đâu nhưng mới đây con nó kêu về nói bộ An sinh xã hội gửi giấy “hỏi thăm sức khỏe”. Tui về ló cái mặt ra cho nó thấy rồi vài bữa trở qua bến nữa. Ở đây buồn quá, về bến chơi cho vui cái tuổi già. Việt Nam bây giờ tiến bộ lắm, nhà cửa đầy đủ tiện nghi, xe cộ có máy lạnh, khách sạn 5 sao, sang còn hơn ở ngoại quốc, cái gì bên Úc có là ở bên cũng có. Ăn uống cũng vậy, nhà hàng lành khênh, đồ tây, đồ tàu, Mỹ, Úc, Hàn, Nhật, Thái, Ấn, v.v. không thiếu nước nào. Đặc biệt đồ biển tươi chong, tôm cá nhảy soi soi chớ không phải thứ đông đá ăn chán ngấy không còn mùi vị gì hết.

Nghe bà ta nói mà tôi cảm thấy bất mãn lẫn chua xót dùm cho chính phủ Úc ân nhân, đã làm ơn còn mắc oán. Tôi không hiểu sao bà lại có thể hiu hiu tự đắc nói như vậy mà không chút áy náy ngượng miệng.

Chẳng lẽ bà đã quên là bà từ đâu chạy tới đây van xin cầu cứu? Chẳng lẽ bà không còn nhớ vì đâu, nguyên nhân nào mà bà có mặt ở đây, một đất nước bình yên, sang giàu và đầy tình người này rồi hay sao?

Chẳng lẽ bà đã quên hết những kinh nghiệm xương máu dưới chế độ cộng sản phi nhân, những thống khổ đọa đày, những áp bức kềm kẹp, bóc lột tận cùng xương tủy của bọn độc tài đảng trị khiến bà không chịu đựng nổi nên phải liều mình vượt thoát ra đi bất kể sống chết thế nào.

Chẳng lẽ bà không còn nhớ gì đến chuyến vượt biển kinh hoàng, những ngày đêm đói khát lênh đênh trên biển cả bao la mịt mù vô tận, giữa bao hiểm nguy rình rập bủa vây, nào là sóng gió bão bùng, nào là hải tặc cướp bóc hết lần này đến lần nọ tưởng chừng như không còn mạng tới bờ.

Nhưng may mắn thay cho bà, cuối cùng bà đã cập bến tự do. Nước Úc đã nhân đạo mở rộng vòng tay đón tiếp bà, đã cứu mang bà, cho bà hưởng mọi quyền lợi như người dân bản xứ, cho con cái bà có cơ hội phát triển, vươn lên và thành đạt như tất cả những con dân được sinh ra và lớn lên trong một thế giới tự do, một xã hội có luật pháp, có nhân quyền.

Và giờ đây khi bà tới tuổi hưu trí, chính phủ Úc lại còn tử tế phụng dưỡng bà trọn đạo như bà là mẹ già của họ bất kể bà có đóng góp gì cho nước Úc này hay không trong đời tị nạn của bà.

Quê hương ai chẳng nhớ chẳng muốn về, nhưng nếu về thăm thân nhân, bằng hữu, cảnh cũ làng xưa vì tình quê nung nấu trong lòng thì còn có thể hiểu được, thì còn rán dày mặt bám bụng mà về một vài lần cho thỏa lòng thương nhớ đất tổ quê cha. Nhưng đảng này bà cứ đi đi về về như đi chợ, ở Việt Nam nhiều hơn ở Úc chỉ vì muốn du hí muốn hưởng thụ, vô hình chung bà đã tiếp tay làm đầy thêm túi tiền cho bọn chóp bu cộng sản vốn không thể đội trời chung với bà. Mía mai thay! Một nơi mà ngày xưa bà cho là địa ngục trần gian không thể sống, bất cứ giá nào cũng phải ca bay xa chạy thì giờ đây bà lại hớn hờ quay đầu về ca tụng, coi đó là thiên đường. Dĩ nhiên là thiên đường vì bà đang có đồng đô Úc trong tay. Nếu như chính phủ Úc cúp trợ cấp cho bà thì bà sẽ ra sao? Ở xứ này, bệnh họaan vô nhà thương không tốn một đồng xu từ A tới Z. Còn thiên đường cộng sản từ A tới Z đều phải nộp thủ tục đầu tiên. Tội cho dân nghèo, tiền đâu mà làm thủ tục đầu tiên để được cứu chữa! Ngay cả bà, không khéo bà đổ bệnh thành linh, chắc chắn bà phải chạy bay về đây để chữa bệnh thôi chớ ở đó chịu tiền sao cho thấu.

Nếu bà cho là Việt Nam ngày nay đáng cho bà sinh sống thì bà hãy ở hẳn bên đó đi và đừng lợi dụng quốc tịch Úc, dùng đồng tiền cấp dưỡng của chính phủ Úc để thủ lợi mua vui cho bà. Như vậy mới không hổ mặt bà và công bằng cho nước Úc.

Bà chỉ thấy cái vỏ hào nhoáng mị dân bề ngoài chớ có biết đâu thực chất bên trong trống rỗng. Cả một bề lũ gọi là chính quyền, lãnh đạo chỉ giỏi đàn áp, tham nhũng vợ vét làm của riêng, mạnh ai nấy đầu tư ở nước ngoài thủ thân dọn đường chạy. Dân đói mặc dân. Chẳng ai có lòng thương nước thương dân, đặt lợi ích của toàn dân trên hết để cải thiện công bằng trật tự xã hội, ổn định đời sống cho dân nhờ. Dân giàu thì nước mới mạnh. Đảng này, cái nghèo đói đã khiến con người chỉ nghĩ đến làm sao kiếm miếng ăn, từ chỗ đó sinh ra lươn lẹo mánh mung, trộm cướp, giết giặc, giết người một cách ác độc vô cảm vô nhân tính. Xã hội càng ngày càng loạn, luân thường đạo lý càng xuống dốc thì đất nước càng sớm đi đến chỗ diệt vong nhứt là từ vua tới dân, mạnh ai có tiền cũng chỉ biết

ăn chơi hưởng thụ mà không biết xây dựng, củng cố hay bảo vệ giữ gìn thì sớm muộn gì cũng vào tay ngoại bang thôi.

Người trong nước đã thấy vận mệnh của Việt Nam cho nên ai có khả năng cũng tìm đủ mọi cách để ra khỏi nước thì tại sao bà lại lợi ngược dòng. Cái vị thế của bà, một công dân Úc ai thấy cũng ao ước thêm thường nhưng sao bà không biết quý, có phải là nghịch lý lắm hay không?

Mỗi người có quyền tự do riêng, muốn làm gì thì làm nhưng cũng nên suy đi nghĩ lại, cân nhắc đúng sai, lựa chọn đạo lý làm người hay làm kẻ vong ân bội nghĩa, vô ý thức!

Người Phương Nam

Nguồn: <http://nguoiphuongnam52.blogspot.com/2016/03/a-quen-sao-nguoi-phuong-nam.html>

Nguồn: Internet eMail by **Suong Lam Tran** chuyển

Đăng ngày Thứ Ba Phục Sinh, April 19, Mùa chay 2022
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH